

เพ็ญบาย

บทที่ 19

กาแฟร้อนหอมกรุ่นสองที่ถูกประคองมาในถาด วันหนึ่ง ลอบมองใบหน้าคมคายสะอาดสะอาดอันที่ก้มอยู่เหนือแฟ้มเอกสารด้วยความสนใจเป็นพิเศษขณะที่ผ่านไปวางถ้วยหนึ่งลงตรงหน้าชัชชัย

“ขอบใจ” ชัชชัยพูดสั้นๆ น้ำเสียงห้วนไม่เคยเปลี่ยน หญิงสาวไม่ได้สนใจเพราะมัวแต่จดใจจ่ออยู่ที่ “ผู้ช่วย” ซึ่งเงยหน้าขึ้นยิ้มให้ “ขอบคุณครับ”

เธอยิ้มหวาน “ไม่ทราบว่าคุณปองพลดื่มกาแฟแบบไหนคะ ต่อไปวันจะได้ผสมให้ ไม่ต้องแยกน้ำตาลแยกครีมมาแบบนี้”

“ยังงี้ก็ได้ครับ ผมไม่ค่อยได้ดื่มกาแฟ”

“อ้าว ถ้าอย่างนั้นจะเปลี่ยนเป็นชาหรืออะไรดีคะ”

“ไม่เป็นไรหรอกครับ ขอบคุณ”

“ถ้วยนี้ผสมน้ำตาลกับครีมอย่างละหนึ่งก็แล้วกันนะคะ” พูดพลางจัดการฉีกซองน้ำตาลและครีมผสมให้ มือขาวๆ ที่เคลือบเล็บเป็นลายแปลกใช้ช้อนเล็กคนจนละลายเข้ากันเนียนด้วยมาตรงหน้า

“ขอบคุณครับ”

“ต้องการอะไรอีกกับบอกนะคะ วันนั่งทำงานอยู่หน้าห้องนี่เอง”

“ครับ ผมเห็นแล้ว”

หญิงสาวยิ้ม กระหม่อมใจที่เขาก็สังเกตเห็นและจำเธอได้

“วันเคยเป็นเลขาฯ ของคุณกัญญาคะ ทำงานที่นี้มานานแล้ว ถ้าคุณปองพลต้องการใช้อะไรก็เชิญเลย ตอนนี้นั่งว่างงานมากจ้ะ”

ชัชชัยมองอย่างไม่วางใจ สตรีผู้นี้เคยเป็นเลขานุการคู่ใจของแม่เลี้ยงเขา ไม่นานมานี้ก็กลับมาใกล้ชิดจนเขาแปลกใจ ถึงเธอจะดูเหมือนไม่มีพิษภัย แต่ว่าอคติของเขายังกรุ่น

“ดีซีครับ คุณวันหนึ่งคงจะช่วยผมกับพี่ชัชได้มากที่สุด”

เธอยิ้มกว้าง “ต้องการตัววันเมื่อไหร่ก็เรียกได้เลยนะคะ”

เธอหันมาหาชัชชัย “วันเต็มใจช่วยจริงๆ นะคะ คุณชัช”

“ก็ดีแล้วนี่” ชัชชัยพูดห้วนๆ

พอร่างในเสื้อผ้าทันสมัยพ้นออกไปจากห้อง ชัชชัยก็พูดหมิ่นๆ “จะทำอะไรเป็น แต่ไหนแต่ไรเอาแต่แต่งตัวแต่งหน้าลอยไปลอยมา”

“แต่ว่าเขาอยู่ที่นี้มานาน น่าจะรู้อะไรๆ มากกว่าเราแยะนะครับ”

ชัชชัยยกไหล่ “ก็ตามใจนายซี”

ชัชชัยไม่อาจทนใช้เวลาอยู่กับงานได้นาน พอบ่ายก็หายตัวออกไป ทิ้งให้ชายหนุ่มนั่งทำงานตามลำพัง พอหยุดพักคลายเครียดจากเอกสารและจอคอมพิวเตอร์ เขาก็อดนึกถึงคนที่นั่งเฝ้าอยู่ในห้องติดกันไม่ได้

เขาเห็นฉัตรแก้วมาตั้งแต่เธอเพิ่งจะอายุสิบขวบ เด็กผู้หญิงตัวเล็กกว่าอายุที่สะสวยแสนงอนซึ่งมักจะโวยวายแกล้งร้องไห้เสียงดังเพื่อเรียกร้องความสนใจในเวลาที่ถูกพี่ชายวัยรุ่นกลั่นแกล้ง ชัชชัยเป็นลูกชายคนเล็กเจ้าอารมณ์ที่เป็นที่รักเอาใจของพ่อแม่มาแต่เกิด แม่ของเขาตายจากไปและพ่อก็เอาใจชดเชยจนเสียนิสัย ชายหนุ่มต่อต้านชิงชิงแม่เลี้ยง จึงกลั่นแกล้งรังแกน้องสาวตัวน้อยคนใหม่อย่าง que เด็กหนุ่มร่างสูงใหญ่ไม่น่าจะทำกับเด็กผู้หญิงที่ตัวเล็กกว่าครั้งต่อครั้ง ดังนั้นหากว่าเขาอยู่ด้วย ถึงจะเกรงชัชชัย แต่ก็คอยปกป้องช่วยเหลือเด็กหญิงเสมอ

ความผูกพันก่อตัวขึ้นและไม่เคยเสื่อมคลายลงแม้เขาแทบไม่ได้พบเห็นเธอในช่วงที่เธอเติบโตเป็นสาวเพราะคุณกัญญาพยายามแยกเธอจากพี่ๆ ผู้ชายต่างสายเลือดทั้งสอง พบที่ไรก็เห็นเธอสวยขี้นจนโยกคลอนจิตใจ เด็กหนุ่มคนนั้นได้แต่แอบเฝ้ามองชื่นชมเธอ

เขาโล่งใจที่น้ำเสียงของชัชชัยฟังดูดีขึ้น แสดงให้รู้ว่าความรู้สึกนึกคิดต่อน้องสาวได้เปลี่ยนไปแล้ว เขาได้มีโอกาสใกล้เธออีกเมื่อหญิงสาวเข้าเรียนที่มหาวิทยาลัยนานาชาติ ชัชชัยขอร้องเขาว่า ... ไหนๆ ตอนนี้นายก็อยู่ที่ภูเก็ต พี่เป็นห่วงยายแก้ว อยากให้นายช่วยดูแลบ้าง.....

หญิงสาวผู้นี้เหมือนหน้าต่างที่เปิดกว้าง บริสุทธิ์ สดใส ไม่เคยจะปิดบังความรู้สึกนึกคิดกับใครได้ เขาแอบชอบเธอและรู้ว่าเธอก็ชื่นชมเขา เพราะอย่างนั้นชายหนุ่มจึงระมัดระวังตัวนักหนาที่จะพาตัวเข้ามาพัวพันด้วย เขามีพันธะแล้ว และเขามีทรัพย์สินมรดกหลายพันล้าน ไม่ว่าจะอย่างไรเขาและเธอก็ไม่อาจสร้างนิยายรักที่ลงเอยด้วยความสุข... หนทางเดียวที่จะอยู่ด้วยกันอย่างไร้ปัญหา ก็คือขีดเส้นแบ่งกัน...! เธอมีชีวิตของเธอ และเขามีของเขา ความจริงใจที่เขามีให้ ถึงเธอไม่ยอมรับ เขาก็รู้ว่าทำที่ป็นปิ้งที่เธอแสดงออกมานั้น ไม่ใช่ความชิงชังรังเกียจ.....

ชายหนุ่มเดินมาเกาะประตูกึ่งกลางที่เปิดกว้างมองเธอเงิบๆ
ฉัตรแก้วรู้ตัวแต่แกล้งทำเป็นไม่สนใจ ตั้งใจไว้ว่าหากชายหนุ่ม
เข้ามาพูดด้วย เธอก็จะพูดกับเขาดีๆ แก้วที่ทำงานมีตังไม่เป็นมิตรมา
ตลอดนับแต่เขาเข้ามาอาศัยอยู่ในบ้าน

แต่ว่าร่างสูงที่บกลับถอยกลับไป

ฉัตรแก้วรู้สึกใจหาย ถามตัวเองว่าเธอทำสีหน้าบึ้งตึงจนอีก
ฝ่ายไม่กล้าตามตอแยหรืออย่างไร รอแล้วรออีก จนที่สุดก็เป็นฝ่าย
ลุกไปดู

โต๊ะทำงานว่างเปล่า ไม่มีใครอยู่ข้างในห้อง

เธอเดินกลับมาที่ประตูหน้าซึ่งเปิดจากห้องโถง แล้วก็เห็น
ร่างสูงนั่งสบายอยู่หน้าโต๊ะทำงานของวันทนีย์ เจ้าของโต๊ะกำลังยิ้ม
สดใส ท้าวกางคุยกับผู้มาเยือนด้วยท่าทางรื่นรมย์

ฉัตรแก้วโกรธอีกแล้ว... หันมาคิดว่าประเป่าถือได้ก็ก้าวฉับๆ
ออกจากที่ทำงานโดยไม่สนใจคนที่หันมามองตาม

เธอไม่รู้จุดหมายของตัวเองเสียด้วยซ้ำ.....

พอกลับถึงบ้าน หญิงสาวก็ขวางหูขวางตากับข้าวของที่ค้างวาง
ทิ้งอยู่ตรงนั้นตรงนี้ เสียงพูดคุยแซมด้วยเสียงหัวเราะแหลมๆ ดัง
แว่วจากข้างบนเป็นระยะ ผู้หญิงคนนั้นคงกำลังคุยอยู่กับนิตยา
หญิงสาวตรงเข้าห้องมารดาแล้วปิดประตูทันที

“ทำไมวันนี้กลับเร็วคะคุณแก้ว” คุณสมัยกำลังดูโทรทัศน์กับ
คุณกัญญา แม้ไม่รู้ว่าหญิงพิการรับรู้มากน้อยเท่าไร แต่ทำที่นอน
หนึ่ง เอียงหน้ามองจอภาพอย่างจืดจ่อทำให้คาดเดาเอาว่าเธอพอใจ

“เบื่อกะ” เธอเดินมาจุมพิตมารดา แล้วนั่งลงใกล้ๆ

“เมื่อกี้คุณซซซซซซก็กลับมาคะ เพิ่งจะไปก่อนคุณมาแป๊บเดียว”

“แวนกลับมาหาเมีย... ดิดพีนิตขนาดนี้เอง...”

คุณสมัยคะเนว่าฉัตรแก้วไม่พอใจพี่ชายและพี่สะใภ้จึงร้องเรียน
“สองสาวนี่ก็วุ่นวายตั้งแต่เช้าเลยคะ เอาสาวไซ้ไปหมด วันทั้งวัน
ส่งเสียงไม่เกรงใจใครเลย สงสัยจะลืมไปแล้วว่าคุณผู้หญิงอยู่ตรงนี้
ทั้งคน”

เธอฟังแล้วก็ได้แต่ทำหน้าบึ้งขุ่นเคือง

“ดูท่าเขาจะปักหลักอยู่ที่นี้กันละมังคะ”

ฉัตรแก้วเคยหวังว่าซซซซซจะกลับมาอยู่บ้านและช่วยเธอทำงาน
ที่ทั้งคุณพ่อ แม่ และชนะชนทำไว้ แต่วาทอนนี้เธอได้แต่ขุ่นเคือง
อึดอัดใจ

“แก้วก็ไม่รู้เหมือนกัน”

“ถ้าเขาจะเอาเด็กรับไซ้ไปหมดอย่างนี้ คุณแก้วหาให้คุณแม่
ใหม่สักคนเถอะคะ ฉันทคนเดียวทำตลอดเวลาไม่ไหว บางทีก็ต้องมี
คนช่วย”

หญิงสาวพยักหน้า “ได้คะ”

“เวลาฉันเข็นรถพาคุณผู้หญิงออกไปข้างนอก ฉันทไม่อยากให้
พวกเขาเินมองราวกับคุณผู้หญิงเป็นตัวประหลาด สงสารเธอคะ”

“ถ้าแก้วเห็นใครทำอย่างนั้น แก้วจะว่าให้เจ็บๆ ทันทิเลย”

พอได้รับโทรศัพท์จากอัฐางค์ ฉัตรแก้วก็ระบายอารมณ์
ออกมา “แก้วเซ็งจังเลย สุดสัปดาห์นี้อัฐางค์จะมาหรือเปล่า”

เสียงอัฐางค์ก็อึก “อัฐางค์ต้องทำรายงาน ไม่มาได้ไหมแก้ว”

“ดีจริง พอแก้วอยากพบ อัฐางค์กลับจะไม่มาเสียอีก”

“แก้วนะหรืออยากพบอัฐางค์” น้ำเสียงถามถึงประชดกึ่งแปลกใจ
นับตั้งแต่ฉัตรแก้วย้ายจากภูเก็ตกลับมาสู่อ้อมแขนของชนะชน แล้วยัง
มียุทธนาเข้ามายุ่งเกี่ยว ดูเหมือนเขาจะกลายเป็นส่วนเกินไป ไม่ใช่
คนที่เธอเกรงอกเกรงใจเอาใจใส่อย่างเมื่อก่อน “มีปัญหาอะไรหรือเปล่า”

ฉัตรแก้วคะเนหน้าเสียงอีกฝ่ายแล้วก็รู้ว่าตนเองเป็นคนผิดที่ละเลย
ชายหนุ่มในระยะหลังๆ นี้ “ไม่มีอะไรหรอก พี่ซซซพาแฟนมาอยู่
ที่บ้าน แล้วเพื่อนซซซซซของเขาก็พาแฟนของตัวเองมาอยู่ด้วยอีกคู่หนึ่ง
พี่ซซซพาเพื่อนไปทำงานด้วย แก้วอึดอัด อยู่ที่ไหนก็ขวางหูขวางตา
ไปหมด”

“เพื่อนคนไหนของพี่ซซซหรือแก้ว”

“พี่ป๊อง คนที่เราเคยพบที่ภูเก็ตกับเชียงใหม่ยังงั้นละ”

“อ้อ นึกออกแล้วละ แฟนเขาสวยจังเลยนี่”

คนฟังยิ่งขัดเคืองที่อัฐางค์เห็นรสรินเพียงไม่กี่ครั้งก็จดจำว่า
สวย ฮี... สวยแต่รูปนะซิ ไม่เห็นจะเคยมีไม่ตรีกับใคร สีหน้า
ท่าทางของผู้หญิงคนนั้นทำให้เธอเกิดความรู้สึกต่อต้านมาตั้งแต่ต้น...!

“แล้วไม่ดีหรือที่มีคนมาช่วยทำงาน ก็แก้วบ่นอยู่เองว่าพวก
ผู้จัดการอาวุโสแข็งข้อ ชูจะยกทีมลาออกถ้าไม่ให้ตำแหน่งเขายังงั้นละ”

“ที่จริงก็ดีอยู่หรอก เพียงแต่ว่า.....” เธอก็ไม่รู้เหมือนกันว่า

ตัวเองมีเหตุผลอะไรที่จะไม่พอใจ ทุกอย่างกำลังไปได้ดี แต่การประชุมครั้งแรกก็เห็นธงชัยโบกไสว

เธอไม่เตือนร้อนที่อ้างอ้างไม่มา พอยุทธนามมาถึง เธอก็พร้อมที่จะตามเขาไปทานอาหารค่ำนอกบ้าน

“พี่โทรไปที่ทำงาน เขาบอกว่าน้องแก้วออกมาตั้งแต่บ่าย”

“คะ... แก้วขี้เกียจอยู่ก็เลยหนีกลับมาบ้าน”

“ยังมีปัญหาอยู่หรือครับ”

พอพูดถึงงาน สีหน้าเธอกลับดีขึ้น “เปล่าคะ งานเป็นไปด้วยดี พี่ชัชกับ... พี่ป๋อง...” เสียงเธอสะดุดเมื่อเอ่ยชื่อ “... เขาเรียกประชุมผู้จัดการฝ่ายทั้งหมด คนที่เคยแข็งข้อเพราะคิดว่าแก้วกับคุณบุษทำงานกันเองไม่ได้ก็อ่อนลงมากแล้ว ส่วนอีกหลายๆ คนก็ดูจะยอมรับดี พวกเขาคงโล่งใจที่ไม่ต้องอยู่ภายใต้คำสั่งของผู้หญิง พวกเขาไม่ค่อยเคารพคุณบุษ แล้วแก้วก็เป็นเด็กเฟื่องจะเรียนจบ ยังไม่รู้งานก็เลยไม่น่าเชื่อถือ”

“ฟังดูดีนี่ครับ แล้วน้องแก้วยังกังวลใจเรื่องอะไรอีกหรือ”

“จู่ๆ พี่ชัชก็พาครอบครัวของแฟนเขามาอยู่ที่บ้าน” เธอพูดอ่อยๆ “พวกเขาไม่เกรงใจแม่ ส่งเสียงดัง บ้านก็รก แล้วยังแย่งคนที่ควรจะช่วยดูแลแม่ไปด้วย”

“น้องแก้วไม่พอใจพวกเขาหรือครับ”

“ก็... ไม่เชิงหรอกค่ะ” เธอตอบไม่เต็มเสียง

“มันเป็นเรื่องธรรมดา นะครับ น้องแก้วเคยอยู่สงบๆ ตามลำพังแรกๆ อาจจะอึดอัดใจ แต่ว่าต่อไปอาจจะเข้ากันได้ดีก็ได้” ยุทธนาช่างพูดได้น่าฟัง ไม่แสดงอคติส่วนตัวแม้แต่น้อย

“ถ้าไม่พอใจอะไรก็แก้เป็นเรื่องๆ ไปซิครับ อย่างเรื่องคนรับใช้ก็หาใหม่อีกสักคนสองคน ลองให้โอกาสตัวเองและให้โอกาสฝ่ายนั้นดู น้องแก้วอาจจะดีใจทีหลัง”

เธอรู้สึกชมชอบยุทธนามากขึ้น ดูเหมือนกับว่ายิ่งเธอรู้จักและใกล้ชิดเขามากขึ้นเท่าไร ความรู้สึกดีๆ ก็เพิ่มขึ้นมากเท่านั้น.....

ไฟในห้องโถงกลางยังสว่างไสวเมื่อยุทธนาเสียรถเข้ามาจอดหน้าตึก เจาคณูวาวที่หน้าตึกทำให้ฉัตรแก้วหน้ามูย

“ตึกบ้านนี้แล้วงานเลี้ยงยังไม่เลิก ไม่รู้ว่าแม่จะรำคาญจนนอนไม่หลับหรือเปล่า”

“คุณแม่นอนได้ทั้งวันอยู่แล้ว พี่ว่ามีเสียงอื่นๆ บ้างซีดี คุณแม่จะได้รู้ว่าโลกยังหมุนอยู่”

ฉัตรแก้วก็เลยยิ้มได้

เธอเดินเคียงคู่ชายหนุ่ม พอเปิดประตูหน้า สายตาทุกคู่ของคนข้างในต่างก็จ้องมอง ไม่มีเสียงพูดนอกจากเสียงจากละครโทรทัศน์ที่สองสาวกำลังปักหลักดูโดยมีชัชชัยและปองพลนั่งคุกกันอยู่ใกล้ๆ

ชัชชัยทักว่า “นึกว่าหายไปไหน เห็นรถก็จอดอยู่ที่นี่”

“พี่ยุทธมารับไปทานข้าวค่ะ” เธอผินยิ้ม

ยุทธนาทำความเคารพชายหนุ่มเจ้าของบ้าน เขาเคยพบชัชชัยหลายครั้งในช่วงที่ชนะชนหายไปและชัชชัยแวะมาถามข่าว ยุทธนาอยู่เคียงข้างฉัตรแก้วจนกระทั่งมีข้อสรุปว่าชนะชนเสียชีวิต งานพิธีทำบุญได้ถูกจัดขึ้นที่บ้าน ในช่วงเวลานั้น ชายหนุ่มพบว่าชัชชัยมิได้แสดงความเสียอกเสียใจแต่อย่างใด ซ้ำไม่แสดงตัวในส่วนเป็นเจ้าของภาพ แต่เป็นคล้ายคนนอกที่ร่วมรับรู้โศกนาฏกรรมของครอบครัว...!

ชายหนุ่มยิ้มกว้างเผื่อแผ่ให้คนอื่นๆ พอฉัตรแก้วแนะนำนิตยา ชายหนุ่มก็ยกมือไหว้

“สวัสดีค่ะ” นิตยาทักตอบ แนะนำว่า “นี่ป๋องน้องชายพี่... แล้วก๊อสริน... ถึงไม่ใช่น้องสาวแท้ๆ แต่ก็เหมือนไซ้”

ยุทธนายิ้มให้ชายหนุ่มที่นั่งยิ้มขริม “ยินดีครับ ผมดีใจที่รู้ว่าคุณป๋องทำให้น้องแก้วสบายใจเรื่องงานขึ้นมาก”

ชายหนุ่มหันมามองหญิงสาวผู้ซึ่งกลับมองเมินไปทางอื่น “ผมดีใจที่ได้ยินอย่างนั้นครับ” เสียงเขาอ่อนเคร่งขรึม ต่อหน้าพี่ชาย ฉัตรแก้วไม่กล้าจะแสดงความรู้สึกใดๆ ออกมา จึงคิดปลีกตัว เมื่อชัชชัยชวนว่า “นั่งคุยด้วยกันก่อนซิ” เธอจึงตัดบท “อย่าเลยคะ ดึกแล้ว พี่ยุทธแคะมาส่งแก้วเท่านั้น” ยุทธนาจึงร่ำลาด้วยสีหน้าแจ่มใสเช่นเคย

ฉัตรแก้วส่งเขาที่ประตูบ้านแล้วเดินเลี้ยวๆ ผ่านกลุ่ม ก้าวยังไม่ทันจะพ้นจากห้อง เธอก็ต้องขมวดคิ้วกับเสียงยั่วเย้าของสริน

“สวีทกันจังเลย สงสัยจะลืมนคนที่ถูกกัดแล้วละมัง.....”